

References

1. Athens. (2003). The feast of the sages. Moscow: Nauka [in Russian].
2. Lissarag, F. (2008). The wine in the flow of the images. The aesthetics of the Greek banquet. Moscow: Novoye lityeraturnoye obozreniye [in Russian].
3. Plato. (2005). The banquet. Lviv: Vydavnyctvo Ukrayins'kogo Katolyc'kogo Universytetu [in Ukrainian].
4. Revel, J.-F. (2004). The cooking and the culture: Literary history of the gastronomic tastes from the antiquity to the present day. Yekaterinburg: U-Factoriya [in Russian].
5. Symposion. (1994). Dictionary of the antiquity. Moscow: Ellis Lak; Progress [in Russian].
6. Kozovyk, I. Ya. & Ponomariv O. D. (Compilers). (1989). The glossary of the ancient mythology. Kyiv: Naukova dumka [in Ukrainian].
7. Timush, A. I. (Eds.). (1986). Encyclopedia of the viticulture. Kishinev: Glavnaya redakciya Moldavskoj Sovyetskoj Encyklopyediyi [in Russian].
8. Vecovski, Marek. (2011). Sympozion or common drinking. The origins of the Greek aristocratic banquets (IX-VIth century of the BC). Warsaw: wydawnictwo Naukowe Sub Lupa [in Polish].

УДК 78.06(477) "20-21 ст."

Жуковська Тетяна Іванівна
аспірантка Національної академії
керівних кадрів культури і мистецтв
eurooro@mail.ru

ВИКОНАВСЬКА КУЛЬТУРА У ПЛОЩИНІ СУЧАСНИХ УКРАЇНСЬКИХ МИСТЕЦТВОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Стаття присвячена дослідженню феномена виконавської культури. На основі наукового аналізу сучасних мистецтвознавчих досліджень автор визначає перспективні вектори дослідження феномена виконавської культури у соціокультурному просторі України кінця ХХ – початку ХХІ століття. Сучасна виконавська культура осмислюється як динамічне соціокультурне явище. Сутність феномена виконавської культури розкривається у культурологічному, філософському та мистецтвознавчому контекстах із застосуванням відповідної методології.

Ключові слова: виконавська культура, культурна комунікація, інтерпретація, рецепція, композитор, виконавець.

Жуковская Татьяна Ивановна, аспирантка Национальной академии руководящих кадров культуры и искусств

Исполнительская культура в плоскости современных украинских искусствоведческих исследований

Статья посвящена исследованию феномена исполнительской культуры. На основе научного анализа современных искусствоведческих исследований автор определяет перспективные векторы исследования феномена исполнительской культуры в социокультурном пространстве Украины конца ХХ – начала ХХІ столетий. Современная исполнительская культура осмысливается как динамическое социокультурное явление. Смысл понятия "исполнительская культура" раскрывается в культурологическом, философском и искусствоведческом контекстах с помощью соответствующей методологии.

Ключевые слова: исполнительская культура, культурная коммуникация, интерпретация, рецепция, композитор, исполнитель.

Tetyana Zhukovska, Postgraduate of National Academy of Managerial Staff of Culture and Art

The Performing culture in the modern Ukrainian art researches

The article deals with the phenomenon of the performing culture. Based on the scientific analysis of modern art, the research identifies promising vectors of performing culture phenomenon in the modern social and cultural space. The essence of the performing culture phenomenon is revealed in cultural, philosophical and art contexts using appropriate methodologies.

The actuality of the article is due to the absence of the concept in the theory of modern art which would reveal the essence of the performing culture phenomenon and would present it as a socio-cultural phenomenon. It is important to mention that only some components of the performing cultural system can be analyzed in the research. This problem requires observing and understanding in the context of art and studying the matter in the cultural aspect, which requires ascertaining the nature and meaning of "performing culture" of philosophical, aesthetic, cultural positions.

The author has analyzed a wide range of modern scientific research, the object of which is the performing culture. As a matter of Ukrainian performing culture and musicians creativity was researched in a lot of scientific works

such as O.Bench, Zh.Dedusenko, N.Zhayvoronok, L.Kasyanenko, O.Katrych, M.Kononovoyi, I.Kohanyk, O.Markova, V.Moskalenko, P.Mulyar, Yu.Nyekrasov, T.Roschyna, S.Tyshko, T.Zinskoyi, A.Kravchenko and others. These researchers studied musical performance as a phenomenon of musical culture, interpreted as a self-sufficient artistic phenomenon, actively studied the history of formation and development of the performing schools, especially the performing style of individual musicians and more. The researcher's interest focused on the creative process artist and his way of performing; on style, genre, performing various kinds of aspects of the performing arts; on the specifics of thinking; on the history of certain performing schools and musical performance practice more. For modern performing schools remains the valid question of culture performance of a musical work, requiring the analysis of objective and subjective value principles in the interpretation of the author's conception of the work, sheet music encoded in signs.

The author stresses that unexplored and relevant problem is a comprehensive understanding the phenomenon of performing culture with a shift in emphasis from the musicological aspects in the context of the theory, history, culture and philosophy and methodology also needs to be expanded of its study.

The term "performing culture" is quite complex for the content, because combines two important categories – performance and culture. The exceptional complexity and multiplicity of the concept of "culture" necessitates its understanding and interpretations of the philosophical, cultural, sociological contexts that determines the number of definitions and approaches in studying of this phenomenon. As the concept of "culture", the essence of the concept of "performing culture" can be observed both in a narrow sense and in the broader socio-cultural context. For example, the term "performing culture" can affect performance of a musical work and indicate the level of education of the artist, his awareness and professionalism in the process of interpretation.

This article suggests the concept of performing culture as a communication system incorporating interpretation and perception. The author narrate the essence of phenomenon of performing culture through the prism of its philosophical origins, applying methods of hermeneutics and semiotics. The concept of performing culture is analyzed in the contexts of culture, philosophy, arts and music.

Analyzing communication processes in performing culture, the author deals with problems of the performing interpretation of modern composers in the context of creative dialogue between an author and a performer of a musical work.

At the turn of the century, it was observed the activation of communicative function of culture, and at the end of XX- and at the beginning of XXI century concept of cultural communication become very actuality. The author describes the peculiarities of performing culture in information field at the end of XX- and at the beginning of XXI century and defines the essence of the phenomenon performing culture through the prism of cultural communication. The result of communication processes in modern performance culture is a global polylogue ages, cultures, performing traditions, their interpenetration and integration, which can be a characteristic feature of social and cultural space of the XXI century. It makes the study of the phenomenon of performing culture as a dynamic socio-cultural phenomenon in cultural, philosophical, art and musicological contexts.

The author argues that the modern culture is a performing dynamic socio cultural phenomenon, the coherent system of communication, which provides the reproduction of world heritage, regardless of the time of their creation, the number of multiple interpretations and receptions.

Key words: performing culture, musical communication, interpretation, cultural dialogue, composer and performer.

На сучасному етапі розвитку наукового знання виконавська культура виступає об'єктом наукових досліджень. Поняття "виконавська культура" є досить складним за змістовним наповненням, оскільки поєднує в собі дві самодостатні категорії – виконавство і культуру. Для осмислення поняття "виконавська культура" та визначення його сутності доцільно провести науковий аналіз складного за змістом та структурою поняття "культура", а також визначити особливості вживання у сучасній мистецтвознавчій літературі близьких за змістом понять "виконавство", "виконавське мистецтво", "виконавська культура".

Сучасна вітчизняна наука представлена широким спектром досліджень проблематики музичного виконавства. В українському мистецтвознавстві питанням виконавської культури і творчості музиканта-виконавця присвячені наукові праці О.Бенч, Ж.Дедусенко, Н.Жайворонок, Т.Зінської, Л.Касьяненко, О.Катрич, М.Конової, І.Коханик, О.Маркової, В.Москаленка, П.Муляра, Ю.Некрасова, Т.Рошиної, С.Тишко та інших. В даних дослідженнях музичне виконавство досліджується як феномен музичної культури, осмислюється як самодостатнє художнє явище, активно вивчаються історія формування та розвитку виконавських шкіл, особливості індивідуального виконавського стилю музиканта тощо. Інтерес дослідників сконцентрований на художньо-творчому процесі виконавця; на стильових, жанрових, техніко-виконавських аспектах різних видів виконавського мистецтва; на специфіці інтерпретаторського мислення; на історії розвитку певних виконавських шкіл та музично-виконавської практики тощо. Для сучасної виконавської школи також залишаються актуальними питання культури виконання музичного твору, потребують аналізу співвідношення об'єктивного та суб'єктивного начал у процесі інтерпретування авторської концепції твору, закодованої у нотних знаках.

Утім, дана проблема потребує поглибленої розробки та осмислення у широкому культурологічному контексті, що потребує з'ясування суті та значення терміну "виконавська культура" з філософських, есте-

тичних, культурологічних позицій. Малодослідженим та актуальним залишається комплексне осмислення феномена виконавської культури зі зміщенням акцентів з музикознавчих аспектів у контекст теорії, історії культури та філософії, а також потребує розширення методологія його вивчення.

Метою даної статті є визначення перспективних векторів наукового дослідження феномена виконавської культури на основі аналізу сучасних мистецтвознавчих досліджень українських науковців.

Виконавське мистецтво у соціокультурному просторі України кінця ХХ – початку ХХІ століття зазнало відчутних змін, що актуалізувало посилення інтересу до його вивчення. Для наукового осмислення поняття "виконавська культура", визначення його сутності, а також для визначення перспективних векторів наукового дослідження даного феномена доцільним є проведення наукового аналізу сучасних мистецтвознавчих наукових досліджень об'єктом яких виступає музичне виконавство.

Виконавство є особливим видом діяльності, яка завжди пов'язана з процесом інтерпретування. Наприкінці ХХ століття в українському музикознавстві починає активно формуватися теорія музичної інтерпретації. Важливим кроком у процесі її розвитку стало дисертаційне дослідження О. Рощенко, присвячене дослідженню історико-соціальних типів функціонування музично-культурного надбання у композиторській творчості, а також вперше з'являється термін "композиторська інтерпретація".

Проте найбільшого розвитку теорія інтерпретації набуває в працях українського музикознавця В. Москаленко, який, розроблюючи теорію інтерпретування в музиці, виокремлює чотири різновиди інтерпретаційної діяльності – композиторський, редакторський, виконавський та музикознавчий [8]. Досліджуючи у своїх працях проблеми виконавської інтерпретації, музикознавець звертається до терміна "музична інтерпретація", охоплюючи його значенням не тільки виконавську трактовку музики, яка приводить до поглибленого розуміння її змісту і концепції, а й будь-яку іншу трактовку музики. В свою чергу, В.Г.Москаленко відносить до числа інтерпретаторів не тільки музикантів-виконавців, а й музикознавців (критиків музики, теоретиків), викладачів музики, музичних письменників і всіх тих, чия професійна діяльність так чи інакше пов'язана із розкриттям виразно-змістового потенціалу музики, з роз'ясненням її будови, з розкриттям для слухача суті музичної думки та її розвитку.

Серед сучасних досліджень в галузі теорії інтерпретації особливий інтерес викликає дисертаційна робота М.Кононової "Ідеальне та еталонне в системі категорій музично-виконавського мистецтва". Автором проаналізовано роль жанрово-стильових еталонів виконавства у формуванні актуальних типів виконавської інтерпретації на прикладі віолончельного мистецтва ХХ-ХХІ століть. Автор доводить, що із загальнотеоретичної точки зору інтерпретаційним можна назвати будь-який процес діяльності, пов'язаний із освоєнням людиною об'єктивно існуючих предметів дійсності, оскільки сам факт їх сприйняття включає в себе суб'єктивне ставлення до них. В такому ракурсі усі творчі процеси в межах музичного мистецтва є видами інтерпретаційної діяльності, суть якої полягає у адекватному переведенні образних елементів у матеріальну площину та навпаки. Проте, слід підкреслити спрямування теоретичних основ даного дослідження у філософський та естетичний контекст. Теоретичне значення даного дослідження полягає в розширенні категоріального апарату теорії музичного виконавства за рахунок введення категорій "ідеальне" та "еталонне", глибокого аналізу філософсько-естетичного підґрунтя цих категорій на основі якого розроблені поняття "еталонна виконавська версія", "жанрово-стильовий еталон виконавства"[5].

Вагомим внеском у розвиток теорії музичного виконавства стало дисертаційне дослідження О.Катрич, в центрі уваги якого знаходиться категорія індивідуального стилю музиканта-виконавця. Автор підкреслює, що саме завдяки виконавській діяльності музичне мистецтво "...отримує статус соціально-культурного явища" та обумовлює актуальність свого дослідження відсутністю концепційного дослідження феномена музично-виконавського стилю. В даній роботі опрацьовано поняттєво-категорійний апарат музично-виконавського стилетворення, введено поняття "музично-виконавського архетипу", як найбільш загального типу музично-виконавського мислення; подано визначення двох основних музично-виконавських архетипів: "аполонічного" та "діонісійського" [4].

Проте у сучасному мистецтвознавстві починає відбуватися переосмислення музично-виконавського мистецтва у широкому культурологічному контексті. Так, мистецтвознавець Н.Жайворонок у своєму дисертаційному дослідженні осмислює виконавство як самодостатнє соціокультурне, художнє явище і досліджує його як феномен музичної культури. Інтерес науковців до музичного виконавства отримує нове забарвлення і зміщується у бік вивчення специфіки музики як явища культури, що зумовлює закони, правила і особливості виконавського процесу, визначає міру творчої "свободи – несвободи". Н.Жайворонок доводить, що певна зміна дослідницького вектора зумовлюється "... багатьма об'єктивними і суб'єктивними факторами, основними з яких є: посилення позицій діалектико-матеріалістичної філософії та її принципів пізнання навколишнього світу; новітні досягнення психологічної науки, зокрема стосовно індивідуальних музично-творчих задатків і здібностей; велика увага педагогічної науки до музичного мис-

тецтва як важливого засобу виховання особистості; активність музикантів-практиків і музичних педагогів, що виявили нахили до теоретичних узагальнень та умовиводів" [2, 17]. Досить справедливим є визначення Н. Жайворонок стосовно поняття музичного виконавства, яке дійсно забезпечує звукову реалізацію музичного твору і таким чином безпосередньо пов'язане з музично-виконавською діяльністю, в якій виконавець виступає як суб'єкт у спілкуванні з музичним твором та публікою. Досліджуючи генезу та еволюцію музичного виконавства як явища, що забезпечує звукообразну матеріалізацію музичного твору, Н. Жайворонок виділяє виконавство як культурний феномен. Отже, зазначене дослідження розкриває перспективи та спонукає до дослідження музично-виконавського мистецтва в соціокультурному просторі України і виявлення всіх його сутнісних ознак [2].

Серед сучасних мистецтвознавчих наукових праць, що вивчають музичне виконавство як складне системне соціокультурне явище – дисертаційне дослідження Т.Зінської "Музично-виконавське мистецтво в соціокультурному просторі України кінця XX – початку XXI століття". Автор вивчає виконавське мистецтво у проекції культурологічного аналізу через взаємодію компонентів "музичне виконавство", "музична освіта" та "музично-концертна практика". Однак, на погляд Т.Зінської, музично-виконавське мистецтво як явище культури має "...дещо ширше тлумачення і не може обмежуватися лише музично-виконавською діяльністю, оскільки включає до свого складу такі явища, як система музичної освіти, музично-виконавська школа, концертна практика, музичні конкурси та фестивалі, музичний інструментарій тощо" [3, 25]. З цим не можливо не погодитись, оскільки музичне виконавство є об'єктом дослідження безпосередньо теорії та історії музичного виконавства, то музично-виконавське мистецтво спонукає до дослідження його в контексті теорії та історії культури.

Виняткова складність та багатозначність поняття "культура" зумовлює необхідність його трактувань та інтерпретацій у філософському, культурологічному, соціологічному контекстах, що і обумовлює чисельність дефініцій та підходів до вивчення цього феномена. У широкому значенні культура є складним, багатограним явищем, що історично розвивається, а також способом пізнання дійсності. Складна внутрішня понятійна структура категорії "культура" відбиває її "пограничний" характер, тому науковий інтерес до її вивчення виникає у різних галузях знань. Сьогодні існує понад 400 визначень поняття "культура" та безліч теоретичних та методологічних концепцій її дослідження.

У контексті ж творчої діяльності людини культура постає як спосіб реалізації творчих можливостей людини. Як і поняття "культура", сутність поняття "виконавської культури" може розкриватися як у вузькому значенні, так і у більш широкому соціокультурному контексті. Так, наприклад, поняття "виконавська культура" може торкатися культури виконання музичного твору та вказувати на рівень освіченості виконавця, його грамотності та професійності в процесі інтерпретації твору.

Яскравим прикладом серед сучасних наукових досліджень, де фігурує поняття "виконавська культура" є монографія О.І.Андрейко та дисертаційне дослідження А.М.Михалюк. Проте дані дослідження торкаються проблем формування виконавської культури виконавця і спрямовані у педагогічний контекст. Виконавська культура О.Андрейко визначається як "...особистісне інтегративно-динамічне утворення, що виражає його здатність до пізнавальної, оцінно-інтерпретаторської, творчої і комунікативної діяльності в галузі виконавського мистецтва, охоплюючи системну сукупність індивідуально-особистісних властивостей та художньо-перетворювальних й технологічних вмінь, спрямованих на організацію індивідуалізованого і разом з тим соціально обґрунтованого тлумачення художніх образів, їх трансляцію у суспільному середовищі"[1,105]. Тобто виконавська культура у даному дослідженні трактується як фахова, музично-виконавська культура і пов'язується з рівнем особистісної культури виконавця.

Схожою є і концепція дисертаційного дослідження А.Михалюк, яка визначає виконавську культуру як "...інтегровану професійно-особистісну властивість, яка характеризує високий рівень оволодіння мистецькими знаннями, музично-виконавськими вміннями, педагогічними компетенціями, що виражається у здатності до естетично й художньо обґрунтованої інтерпретації змісту музичного твору та забезпечує...особистісне професійно-творче зростання" [7, 8]. Так на основі аналізу наукових праць філософії, соціології, мистецтвознавства, психології та педагогіки автор виявляє розмаїття підходів до вивчення категорії "культура" та, застосовуючи персоналістичний підхід, проектує його у площину свого дослідження. Проте у вищезазначених працях поняття виконавської культури розкривається у вузькому значенні, базується на визначенні культури як особистісної якості.

Слід зазначити, що на межі кінця XX – початку XXI століття мистецтвознавство контактує з широким колом наук. Рівень інтегрованості сучасної культури відкриває потенційно безмежні можливості для взаємодії мистецтвознавства із зовнішніми стосовно нього науковими і соціальними контекстами. Це обумовлює доцільність дослідження феномену виконавської культури як складного динамічного соціокультурного явища, а також спрямування вектора наукового дослідження як у загально культурологічний контекст, так і у мистецтвознавчий та філософський із застосуванням відповідної методології.

У зв'язку з глобальними змінами суспільної свідомості на зламі століть спостерігається активізація комунікативної функції культури. Культура і комунікація перехрещуються в концепціях культурної комунікації, які в ХХ і, особливо, в ХХІ столітті набувають гострої актуальності. Тому перспективним, на нашу думку, є вивчення комунікативної сутності феномену виконавської культури у соціокультурному просторі ХХІ століття, визначення її як певної комунікативної системи, що включає в себе процеси інтерпретації та рецепції.

Слову *communicatio* (лат. – робити спільним, пов'язувати; спілкуватися) більше ніж дві тисячі років, і в культурному контексті воно означало "радитися зі слухачем". Саме таким було уявлення щодо функціонування комунікаційних процесів у часи Арістотеля – автора першої комунікаційної моделі: "оратор – мова – аудиторія".

Метою будь-якого комунікативного процесу є досягнення згоди, порозуміння. В даному дослідженні поняття культурної комунікації торкається "порозуміння" виконавця – інтерпретатора з автором музичного твору, тобто виконавець намагається вірно зрозуміти та відтворити крізь призму свого світогляду авторську концепцію, зашифровану у нотних знаках. Виконавець вступає в творчий діалог з автором твору, і, як наслідок, торкається культурних традицій та стильових особливостей епохи, в якій жив і творив автор. Комунікативні процеси відбуваються також між виконавцем та аудиторією – слухачем, який являється реципієнтом, тобто сприймає та інтерпретує крізь власний слуховий та загальнокультурний досвід музичний твір, що виконується (оскільки сприйняття, як і виконання, неможливе без інтерпретації).

Мистецтво інтерпретації своїм корінням сягає у давнину по своїй суті тісно переплітається з герменевтикою – вченням про тлумачення. У сучасній методології наукового пізнання герменевтика – це вчення про розуміння, про способи розуміння текстів і явищ культури. Тому дослідження сучасної виконавської культури вимагає застосування герменевтичного та семіологічного підходів до вивчення її природи. Відомий музикознавець Олена Маркова зазначає, що "...виконавець завжди задіяний в ролі "тлумачника", "герменевта" нотних знаків і закладеного в них звучання, – але з обов'язковим виходом на художній смисловий "стрижень", який так чи інакше включає в себе "чари спів-мислення епох", як мінімум, епохи творчості композитора та часу виконання" [6, 34]. Творчі здобутки композиторів кінця ХХ- початку ХХІ століть часто являють собою віддзеркалення величезного історичного простору з різними культурними традиціями, оскільки формування особистого творчого світу митця відбувається за допомогою опори на цілий комплекс культурно-художніх традицій. Актуальним питанням для сучасної виконавської школи є відтворення музичних творів сучасних композиторів, створених за допомогою нових композиторських технік та новітніх технологій.

Інформатизація всіх галузей життя та культури у ХХІ столітті призвела до рішучих змін орієнтирів у виконавській культурі. Сьогодні видозмінюється та трансформується усталена комунікативна модель автор-виконавець-аудиторія, сучасні композиторські доробки вимагають від виконавця особливої універсальності, освіченості, досягнення як класичної так і постмодернової традицій. Результатом комунікативних процесів, що відбуваються у сучасній виконавській культурі є глобальний полілог епох, культур, виконавських традицій, їх взаємопроникнення та інтеграція, що є характерною ознакою соціокультурного простору ХХІ століття.

Підсумовуючи, можна стверджувати, що сучасна виконавська культура є динамічним явищем, цілісною комунікативною системою, що забезпечує відтворення світових творчих надбань, незалежно від часу їх створення, у множинній кількості інтерпретацій та рецепцій.

Література

1. Андрейко О.І. Виконавська культура скрипаля: теорія та методика формування : монографія / Оксана Іванівна Андрейко. – Львів: Галицька видавнича спілка, 2013. – 298с.
2. Жайворонок Н.Б. Музичне виконавство як феномен музичної культури: дис. ... канд. мистецтвознавства: 17.00.01 / Жайворонок Наталія Борисівна. – К., 2006. – 168 с.
3. Зінська Т.В. Музично-виконавське мистецтво в соціокультурному просторі України кінця ХХ-початку ХХІ століття: дис. ... канд. мистецтвознавства: 26.00.01 / Зінська Тетяна Володимирівна. – К., 2011. – 204с.
4. Катрич О.Т. Індивідуальний стиль музиканта-виконавця: автореф.дис. на здобуття наук. ступеня канд. мистецтвознавства: 17.00.03 "Музичне мистецтво" / Катрич Ольга Тарасівна. – К., 2000. – 14с.
5. Кононова М.В. Ідеальне та еталонне в системі категорій музично-виконавського мистецтва: дис. ... канд. мистецтвознавства: 17.00.03 / Кононова Марія Віталіївна. – К., 2009. – 206с.
6. Маркова Е. Вопросы теории исполнительства / Е.Н. Маркова. – Одеса, 2002. – 128 с.
7. Михалюк А.М. Формування виконавської культури майбутніх учителів музики засобами українського фортепіанного мистецтва: автореф.дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед.наук: 13.00.02 "Теорія та методика музичного навчання" / Михалюк Алла Михайлівна. – К., 2014. – 22 с.
8. Москаленко В. Г. Творческий аспект музыкальной интерпретации / В.Г.Москаленко. – К.: НМАУ им. П.И. Чайковского, 1994. – 157с.

References

1. Andreyko O.I. (2013). The Performing culture of violinist: theory and methodology of formation. Lviv: Halyska vydavnycha spilka [in Ukrainian].
2. Zhayvoronok N.B. (2006). Musical rendition as a phenomenon of musical culture. Extended abstract of candidate's thesis. Kyiv: National university of culture and art [in Ukrainian].
3. Zinska T.V. (2011). Music performing art in a socio-cultural environment of Ukraine within the time period: end of the 20th-beginning of the 21st centuries. Extended abstract of candidate's thesis. Kyiv: National Academy of Senior Specialists of Culture and Art [in Ukrainian].
4. Katrych O.T. (2000). Individual style of the musician-performer (theoretical and aesthetic aspects). Extended abstract of candidate's thesis. Kyiv : P. I. Tchaikovsky National Musician Academy of Ukraine [in Ukrainian].
5. Kononova M.V. (2009). Ideal and reference in the system of categories of music and performing arts. Extended abstract of candidate's thesis. Kyiv : P. I. Tchaikovsky National Musician Academy of Ukraine [in Ukrainian].
6. Markova E. (2002). The Questions of Musical rendition's theory. Odessa [in Ukrainian].
7. Mykhalyuk A.M. (2014). Formation of future music teachers' performing culture by means of Ukrainian piano art. Extended abstract of candidate's thesis. Kyiv: National pedagogical university named after M.P. Drahomanov [in Ukrainian].
8. Moskalenko V.H. The creative aspect of musical interpretation. Kyiv : P. I. Tchaikovsky National Musician Academy of Ukraine [in Ukrainian].

УДК 7.038.6(4/.8):008

Залевська Олена Юріївна
старший викладач кафедри дизайну
Дніпропетровського факультету
менеджменту і бізнесу
Київського університету культури
abricos@inbox.ru

ГРАФІЧНИЙ ДИЗАЙН ЯК ЗАСІБ ХУДОЖНЬО-КОМУНІКАТИВНОЇ СИСТЕМИ

У статті досліджені особливості графічного дизайну як засобу художньо-комунікативної системи. Автор систематизує поняття "графічного дизайну" в науковій літературі. Охарактеризовано зв'язок графічного дизайну з образотворчою діяльністю та визначено естетичний вплив мистецтва на створення графічного об'єкта. Визначена специфіка візуалізації графічних об'єктів як засіб передачі повідомлення та комунікації з глядачем. Висвітлені особливості графічного дизайну як семиотичної (знакової) системи та естетичного засобу.

Ключові слова: графічний дизайн, мистецтво, естетичний, комунікативний, художній, семиотика, візуальний.

Залевская Елена Юрьевна, старший преподаватель кафедры дизайна Днепропетровского факультета менеджмента и бизнеса Киевского университета культуры

Графический дизайн как средство художественно-коммуникативной системы

В статье исследованы особенности графического дизайна как средства художественно-коммуникативной системы. Автор систематизирует понятие "графического дизайна" в научной литературе. Охарактеризована связь графического дизайна с изобразительной деятельностью и определено эстетическое влияние искусства на создание графического объекта. Определена специфика визуализации графических объектов как средства передачи сообщения и коммуникации со зрителем. Освещены особенности графического дизайна как семиотической (знаковой) системы и эстетического средства.

Ключевые слова: графический дизайн, искусство, эстетический, коммуникативный, художественный, семиотика, визуальный.

Zalevskaya Elena, Senior Lecturer Dnipropetrovsk Department of Design and Business Management Faculty Kiev University of Culture

Graphic design as means of artistic-communicative system

Graphic design is one of the leading places in the modern world science and technology and information technology. Graphic Design Tools are posters, books, labels, commercial products, newspapers, billboards, posters, etc. throughout the surrounding people. The author talks about that in terms of graphic design. Today it has become a determining factor in shaping the visual communication with society. Also, the authors reviewed the scientific literature, numerous studies the concept of "Graphic Design" and its features. The features of the visual language of graphic design as a mean of artistic and communicative system, investigated the specific design as a formative factor in